

**STEPHEN
KING**

USPAVANE
LEPOTICE

**OWEN
KING**

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN

IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

U znak sećanja na Sandru Blend

LIKOV I

GRAD DULING, SEDIŠTE OKRUGA DULING

- Truman Trum Mejveder, 26, kuvar meta
- Tifani Džouns, 28, Trumanova nećaka
- Lini Mars, 40, dispečerka u dulinškoj policijskoj stanici
- Šerif Lila Norkros, 45, iz dulinške policijske stanice
- Džared Norkros, 16, đak dulinške srednje škole, sin Lile i Klinta
- Anton Dubček, 26, vlasnik i radnik firme Čistač bazena Anton
- Magda Dubček, 56, Antonova majka
- Frenk Giri, 38, službenik za kontrolu životinja u Dulingu
- Elejn Giri, 35, volonterka u Gudvilu i Frenkova supruga
- Nen Giri, 12, đak šestog razreda osnovne škole
- Stara Esi, 60, beskućnica
- Teri Kumbs, 42, iz dulinške policijske stanice
- Rita Kumbs, 42, Terijeva supruga
- Rodžer Elvej, 28, iz dulinške policijske stanice
- Džesika Elvej, 28, Rodžerova supruga
- Platinum Elvej, osmomesечna beba, ćerka Rodžera i Džesike
- Rid Barouz, 31, iz dulinške policijske stanice
- Lini Barouz, 32, Ridova supruga
- Gari Barouz, 2, sin Rida i Lini
- Dru T. Bari, 42, vlasnik Dru T. Bari odšteta
- Vern Rangl, 48, iz dulinške policijske stanice
- Elmor Perl, 38, iz dulinške policijske stanice
- Rup Vitstok, 26, iz dulinške policijske stanice
- Vil Vitstok, 27, iz dulinške policijske stanice
- Den Triter Trit, 27, iz dulinške policijske stanice
- Džek Albertson, 61, iz dulinške policijske stanice (penz.)
- Mik Napolitano, 58, iz dulinške policijske stanice (penz.)
- Nejt Makgi, 60, iz dulinške policijske stanice (penz.)
- Karson Kantri Strong Straters, 32, bivši bokser, takmićar za Zlatnu rukavicu

Stephen King & Owen King

- Trener Džej-Ti Vitstok, 64, trener srednjoškolskog fudbalskog tima
- Doktor Gart Flikinger, 52, plastični hirurg
- Fric Mešam, 37, mehaničar
- Bari Holden, 47, javni pravobranilac
- Oskar Silver, 83, sudija
- Meri Pak, 16, đak dulinške srednje škole
- Erik Blas, 17, đak dulinške srednje škole
- Kurt Maklaud, 17, đak dulinške srednje škole
- Kent Dejli, 17, đak dulinške srednje škole
- Vili Berk, 75, volonter
- Doroti Harper, 80, penzionerka
- Margaret O'Donel, 72, Gejlina sestra, penzionerka
- Gejl Kolins, 68, Margaretina sestra, sekretarica u zubarskoj ordinaciji
- Gospođa Ransom, 77, pekarka
- Moli Ransom, 10, unuka gospođe Ransom
- Džoni Li Kronski, 41, privatni detektiv
- Džejmi Holand, 44, profesor istorije
- Iv Blek, po izgledu tridesetogodišnjakinja, strankinja

ZATVOR

- Dženis Kouts, 57, upravnica Dulinške kaznionice za žene
- Lorens Lori Hiks, 50, zamenik upravnika Dulinške kaznionice za žene
- Rend Kvigli, 30, čuvar Dulinške kaznionice za žene
- Vanesa Lampli, čuvar Dulinške kaznionice za žene i prvak doline Ohaja u obaranju ruku, u kategoriji 35–45 godina, za 2010/11. godinu
- Mili Olson, 29, čuvar Dulinške kaznionice za žene
- Don Piters, 35, čuvar Dulinške kaznionice za žene
- Tig Marfi, 45, čuvar Dulinške kaznionice za žene
- Bili Vetermor, 23, čuvar Dulinške kaznionice za žene
- Skot Hjuž, 19, čuvar Dulinške kaznionice za žene
- Blanš Makintajer, 65, sekretarica Dulinške kaznionice za žene
- Doktor Klinton Norkros, 48, psihijatar Dulinške kaznionice za žene i Lilin suprug
- Džanet Sorli, 36, zatvorenica #458251-1 Dulinške kaznionice za žene
- Ri Dempster, 24, zatvorenica #4602597-2 Dulinške kaznionice za žene
- Kiti Makdevid, 29, zatvorenica #4603241-2 Dulinške kaznionice za žene
- Ejndžel Ficroj, 27, zatvorenica #4601959-3 Dulinške kaznionice za žene
- Mora Danbarton, 64, zatvorenica #4028200-1 Dulinške kaznionice za žene

Uspavane lepotice

- Kejli Rolings, 40, zatvorenica #4521131-2 Dulinške kaznionice za žene
- Nel Siger, 37, zatvorenica #4609198-1 Dulinške kaznionice za žene
- Silija Frod, 30, zatvorenica #4633978-2 Dulinške kaznionice za žene
- Dinamitna Klodija Stivenson, 38, zatvorenica #4659873-1 Dulinške kaznionice za žene

OSTALI

- Louel Litl Lou Griner, 35, odmetnik
- Mejnard Griner, 35, odmetnik
- Mikejla Morgan rođena Kouts, 26, novinarka Njuz Amerike
- Kinsman Brajtlif (Skot Dejvid Vinsted Džunior), 60, pastor, vođa Svetlih
- Obični lisac, starosti između 4 i 6 godina

Nije važno jesi li bogata ili siromašna
pametna ili glupa.
Ženino mesto u ovom starom svetu
pod kontrolom je nekog muškarca.
I ako si rođena kao žena,
rođena si za muku.
Rođena si da budeš gažena,
lagana,
varana,
i maltretirana kao stoka.

Sendi Posi, „Rođena kao žena“, stihovi Marte Šarp

Kažem ti da *ne* možeš da se ne zamajavaš kvadratom svetlosti!
Riz Mari Dempster, zatvorenica #4602597-2
Dulinška kaznionica za žene

Upozorena je. Objasnjeno joj je. Uprkos tome nije odustajala.
Senator Adison Mič Makoel,
govoreći o senatorki Elizabet Voren

USPAVANE LEPOTICE

Moljac je nasmejao Ivi. Sleteo je na njenu голу podlakticu. Lako je prešla kaži-prstom preko smeđih i sivih talasa koji su mu bojili krila. „Zdravo, lepotane“, obratila mu se. Podigao se. Krenuo je gore, gore i gore. Progutao ga je odsečak sunca, sred sjajnog zelenog lišća, sedam metara iznad korenja na kom je ležala.

Bakrenocrveni konopac visio je sa središta stabla. Migoljio se po nabranoj kori. Ivi nije verovala zmiji. U prošlosti je imala problema s njom.

Njen moljac sunuo je s krošnje drveta s još desetak hiljada insekata. Obrazovali su pucketavi sivosmeđi oblak. Pokrio je nebo u pravcu šumarka zakržljalih borova na drugoj strani livade. Ustala je i krenula za njim. Stabljike su se lomile pod njenim nogama. Trava joj je sezala do pojasa. Grebala je po goljoj koži. Osetila je prve hemijske mirise, nadomak turobne, niske šumice – amonijak, benzen, petrolej, i tolike druge, deset hiljada plitkih posekotina na jednom komadu kože. Odrekla se nade, čijeg postojanja nije ni bila svesna.

Paučina joj se širila s vrhova prstiju. Iskrila je na jutarnjoj svetlosti.

PRVI DEO

STARI TRIANGL

U ženskom zatvoru
ima sedamdeset žena
voleo bih da sam s njima,
Onaj stari trianagl
tandrkao bi
na obalama Rojal kanala
– Brendan Bijan

PRVO POGLAVLJE

1

Ri je pitala Džanet da li je ikada posmatrala kvadrat svetlosti s prozora. Džanet je rekla da nije. Ri je bila na gornjem, a Džanet na donjem krevetu. Čekale su otključavanje ćelija, zbog doručka. Svanulo je još jedno jutro.

Džanetina cimerka je po svoj prilici pomno proučavala kvadrat. Objasnila je kako se pojavljuje na zidu, nasuprot prozoru, kako klizi nadole, nadole, nadole, i kako prelazi preko stola, da bi se obreo na podu. Blistao je na podu pred Džanetinim očima.

„Ri“, rekla je, „neću da se zamajavam kvadratom svetlosti.“

„Kažem ti da *ne* možeš da se ne zamajavaš kvadratom svetlosti!“, unjkavo će Ri. Tim tonom iskazivala je veselost.

Džanet je rekla: „Dobro. Ma šta to jebeno značilo.“ Njena cimerka ponovo se oglasila unjkanjem.

Ri je bila dobra, ali se ponašala kao odojče. Tišina je ispunjavala nespokojem. Robijala je zbog prevare, falsifikovanja, posedovanja i prodaje narkotika. Nije bila naročito dobra ni u jednom od pomenutih poslova. Zbog toga je i zaglavila u zatvoru.

Džanet je robijala zbog ubistva. Jedne zimske noći 2005. godine ubola je supruga Dejmišana u međunožje šrafcišerom. Iskrvario je u fotelji, zato što je bio naduvan. Kao i ona, naravno.

„Gledala sam na sat“, reče Ri. „Merila sam vreme. Svetlosti treba dvadeset dva minuta da pređe put od prozora do poda.“

„Trebalo bi da pozoveš *Ginisa*“, reče Džanet.

„Noćas sam sanjala kako jedem tortu od čokolade s Mišel Obamom. Ljutito me je ukorila: 'Ugojićeš se, Ri!' Ali i ona je jela.“ Ri je ponovo zaunjkala. „Jok. Nisam jela tortu. To sam izmislila. Sanjala sam učiteljicu. Iznova mi je govorila da sam u pogrešnoj učionici, dok sam ja tvrdila da sam na pravom mestu. Rekla bi, dobro, i nastavila s predavanjem, samo da bi mi ponovo kazala da nisam u pravoj prostoriji. Ja bih rekla, ne, u pravoj sam. Iscrpljujuće naganjanje nastavljalo se u beskraj. Šta si ti sanjala, Džanet?“

„Uh...“ Džanet je pokušala da se seti, ali nije mogla. Novi lek joj je zgušnjavao san. Pre njega je imala noćne more s Dejmijanom. Obično je izgledao kao u jutro posle smrti. Imao je plavičastu kožu, nijanse vlažnog mastila.

Pitala je doktora Norkrosa misli li da ti snovi imaju neke veze s osećanjem krivice. Doktor je žmirkajući posmatrao na „da li si jebeno ozbiljna“ način, koji ju je izluđivao. Pribrala se. Zatim ju je pitao misli li da zečevi imaju klempave uši. Da, važi. Shvatila je. Bilo kako bilo, ti snovi nisu joj nedostajali.

„Izvini, Ri. Nemam šta da ti kažem o svojim snovima. Ničega se ne sećam.“

Cipele su lupkale po betonu, negde u hodniku prvog sprata Krila B: čuvar je obavljao poslednju proveru pre otvaranja vrata.

Džanet je zažmurila. Izmislila je san u kom je zatvor bio ruševina. Bujne vreže pele su se uza zidove davno napuštenih ćelija. Njihale su se na prolećnom povetarcu. Polovina tavanice obrušila se pod uticajem vremenskih prilika. Opstajala je samo na nekim mestima. Dva sićušna guštera pretčala su preko gomile zardalog otpada. Leptiri su plesali u vazduhu. Bogati vonj zemlje i lišća ispunjavao je ostatke ćelije. Bobi je bio zadivljen prizorom. Stajao je iza nje, u rupi u zidu i gledao unutra. Njegova majka je arheolog. Otkrila je ovo mesto.

„Misliš li da možeš da učestvuješ u televizijskom kvizu, ako imaš krivični dosije?“

Džanet je zaječala, kad se vizija rasula. Pa, bila je dobra dok je trajala. Život s pilulama bio je nesumnjivo bolji. Omogućavale su joj da pronađe mirno, prijatno mesto. Mora odati priznanje doktoru. Obezbedio joj je bolji život pomoću hemije. Otvorila je oči.

Ri je zurila u nju. Zatvor nije imao mnogo dobrih strana, ali je devojka poput Ri u njemu verovatno bila sigurnija nego napolju. U stvarnom svetu verovatno bi pala pod točkove automobila. Ili bi prodala drogu narkiću, koji uopšte na liči na narkića. Što je i učinila.

„Šta nije u redu?“, pitala je Ri.

„Ništa. Bila sam u raj. Raznela si ga svojim brbljanjem.“

„Šta si rekla?“

„Nije bitno. Mislim da bi trebalo da postoji kviz u kome bi mogle da učestvuju samo osobe s krivičnim dosijeom. Zvao bi se *Lažima do nagrada*.“

„Ta ideja mi se veoma dopada! Kako bi izgledao?“

Džanet se uspravila, zevnula i slegnula ramenima. „Moram da razmislim o tome. Znaš, da utanačim pravila.“

Njihova kuća bila je ista kao što je bila i kao što će biti. Živele su u deset koraka dugoj i pet koraka širokoj ćeliji. Zidovi behu glatki, betonski, boje ovsene kaše. Na za predviđenom mestu, omeđenom zelenom lepljivom

Uspavane lepotice

trakom, izlepile su fotografije i razglednice. Na jednom zidu bio je mali metalni sto, a na suprotnom niska metalna polica. Levo od vrata bio je čelični toalet, čučavac. Odvrćale su pogled, da bi održale krhku iluziju privatnosti. Vrata ćelije imala su stakleni prozor u nivou očiju. Gledao je na kratki hodnik koji se pružao Krilom B. Svaki centimetar i svaki predmet u ćeliji bio je prožet prodornim mirisima zatvora: znojem, buđi i lizolom.

Džanet je, mimo svoje volje, konačno pogledala sunčani kvadrat između kreveta. Stigao je nadomak vrata – ali dalje neće moći zar ne? Zatočen je ovde s njima, izuzev ako čuvar ne stavi ključ u bravu ili otvori ćeliju iz Kutije.

„I ko bi bio voditelj?“, zanimala se Ri. „Svaki kviz mora da ima voditelja. Takođe, šta će biti nagrade? Nagrade moraju biti dobre. Fale nam pojedino-sti! Moramo da smislimo sve pojedivosti, Džanet.“

Ri je podigla glavu. Vrtela je guste izbeljene kovrdže prstom, posmatrajući Džanet. Na vrhu Rijinog čela bio je ožiljak, koji je podsećao na otisak roštilja. Sastojao se od tri duboke paralelne linije. Džanet nije znala kako je nastao, ali je mogla da pogodi ko ga je načinio: neki muškarac. Otac, brat, momak ili tip kog nikad pre ili posle toga nije videla. Zatočenice Dulinške kaznionice za žene imale su veoma malo iskustva s dobijanjem nagrada. Znale su mnogo više o lošim momcima.

Šta ste mogli da radite? Mogli ste da sažaljevate sami sebe. Mogli ste da mrzite sebe ili sve ostale. Mogli ste da se drogirate udisanjem sredstava za čišćenje. Mogli ste da radite šta god ste hteli (u okviru ograničenog broja mogućnosti), ali se situacija ne bi promenila. Vaša sledeća prilika da zavrtite veliki blistavi Točak sreće neće se ukazati do sledećeg saslušanja za uslovno. Džanet je želela da svom snagom zavrti svoj točak. Morala je da razmišlja o svom sinu.

Razlegao se tresak kada je čuvar u Kutiji otvorio šezdeset dve brave. Bilo je 6.30 ujutru. Sve zatvorenice izašle su iz ćelija zbog prozivke.

„Ne znam, Ri. Razmisli o tome“, reče Džanet, „i ja ću razmisliti. Kasnije ćemo razmeniti zabeleške.“ Spustila je noge s kreveta i ustala.

2

Nekoliko kilometara od zatvora, čistač bazena Anton je na terasi kuće Norkosovih uklanjao crknute insekte. Bazen je bio poklon doktora Klintona Norkrosa supruzi Lili, za desetu godišnjicu braka. Doktor bi se često zapitao da li je izabrao pravi poklon, kad bi ugledao mladića na poslu. I ovog jutra sebi je postavio takvo pitanje.

Anton je iz dva razloga bio go do pasa. Kao prvo, dan će biti vreo. Kao drugo, stomak mu je bio tvrd kao stena. Ako pucate u njegov stomak, pucajte

pod uglom, da ne biste stradali od rikošeta. Šta jede? Planine čistog proteina? Kako vežba? Čisti Augijeve štale?

Mladić je podigao pogled. Osmehnuo se ispod sjajnih sunčanih naočara. Slobodnom rukom mahnuo je Klintu, koji ga je posmatrao s prozora glavne spavaće sobe na spratu.

„Pobogu, čoveče“, promrsio je Klint. Otpozdravio je mladiću. „Imaj srca.“

Sklonio se s prozora. Na ogledalu na zatvorenim vratima kupatila pojavio se četrdesetosmogodišnji beli muškarac. Diplomirao je na Kornelu, magistrirao na Njujorškom univerzitetu. Imao je šlauf od previše grande moka iz Starbaksa. Sedinama poprskana brada nije izgledala kao moćna bradurina drvoseče, već kao skup neurednih čekinja na licu jednonogog morskog kapetana.

Bilo je izvesne ironije u zgražavanju nad omekšalim telom i poodmaklim godinama. Nikad nije imao mnogo strpljenja s muškom sujetom, pogotovo sredovečnog tipa. Nagomilano profesionalno iskustvo samo je dodatno skratilo taj fitilj. Ono što je smatrao velikom prekretnicom u medicinskoj karijeri desilo se pre osamnaest godina, 1999, kad je potencijalni pacijent Pol Montpelijer suočio mladog doktora s „krizom seksualne ambicije“.

Pitao je Montpelijera: „Šta imate na umu kad pominjete seksualnu ambiciju?“ Ambiciozni ljudi teže unapređenju. Ne možete postati potpredsednik seksa. To je bio neobičan eufemizam.

„Mislio sam...“ Montpelijer kao da je vagao raznovrsne prideve. Pročistio je grlo i nastavio: „Još želim da to radim. Još želim da se potvrđujem na tom planu.“

Klint je rekao: „To mi ne deluje naročito ambiciozno. Rekao bih da je to normalno.“

To je bio Klintov drugi dan u ordinaciji. Tek što je završio stažiranje. Još nije omekšao. Montpelijer je bio njegov drugi pacijent.

(Prvi pacijent bila mu je tinejdžerka zabrinuta zbog upisa na koledž. Ubrzo se saznalo da je osvojila 1.570 bodova na prijemnom ispitu. Klint je istakao da je to odličan rezultat i da nema potrebe za tretmanom ili drugim razgovorom. *Izlečena je!* napisao je na dnu beležnice.)

Pol Montpelijer je tog dana sedeo u kožnoj fotelji preko puta Klinta. Ode-nuo je beli džemper i štofane pantalone. Sedeo je nagnut napred, prekrštenih nogu. Govorio je s jednom rukom na cipeli. Klint je video kako parkira drečavocrvena sportska kola ispred zgrade. Visoko mesto u hijerarhiji kompanije za proizvodnju uglja omogućavalo mu je kupovinu takvog auta. Klinta je njegovo dugo utučeno lice podsećalo na Buldoga koji su proganjali Baju Patka u starom Diznijevom stripu.